

SEIKLEVAD DINOSAURUSED

KRISTEL KÄRNER

Joonistas Taavi Kärner
Toimetas Heli Hallik
Kaaned kujundas ja küljendas Kaspar Põltsam

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-01-6

Pärnu 2024

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Lasteraamat „Seiklevad dinosaurused” valmis Tartu Forseliuse Kooli 8. klassi loovtööna 2021. aastal.

1. lugu

Teodor uurib ümbrust. Ta kohtab Noorat ja Roosit, lõpuks ka Villemit – neist saavad sõbrad

Oli kena päikesepaisteline päev. Väike tritseeratops Teodor, kes oli väga uudishimulik, otsustas minna ümbrust uurima. Teodorile meeldis avastada uusi ja huvitavaid kohti. Teodori vanemad aga ei lubanud tal enamasti kodust kaugele minna. Seega ootas Teodor parajat hetke, et vanemate juurest ära hiilida.

Taamal oli näha mägesid. Õhus lendasid suured kiilid ja värvilised liblikad, tunda oli imelist lillilõhna. Teodor jooksis liblikatele järele ja jõudis väikese lombini. Ta silmitses lompi ja nägi sealt teist dinosaurust vastu vaatamas. Teodor ehmatas ega saanud aru, kes talle lombist vastu vaatas. Teodor üritas peegeldust kätte saada, aga see ei õnnestunud. Siis sai Teodor aru, et see peegeldus oli tema ise.

Teodor hüppas lompi ja pritsis sabaga ümbrust. Lõpuks hakkas tal igav ning ta otsustas edasi minna. Kaugemalt oli kuulda hääli ja Teodor läks vaatama, kellele need hääled kuuluvad. Ta nägi kahte dinosaurusetüdrukut mängimas.

Tüdrukud mängisid palmilehtede ja kividega. Nad viskasid palmilehed õhku ja üritasid neid siis kätte saada. Üks palmilehtedest liugles Teodori jalgade ette.

Ta püüdis palmilehe kinni ning läks tüdrukute juurde, kes vaatasid Teodorit uudishimulikult.

„Kes sina selline oled ja kuidas sa siia said?” küsis Roosi Teodorilt.

„Minu nimi on Teodor ja ma uurin ümbrust,” vastas Teodor.

Noora läks arglikult Teodorile lähemale. Ta vaatas Teodorit suurte silmadega.

„Mina olen brontosaurus Roosi ja tema on Noora. Ta on stegosaurus. Meeldiv tutvuda!” tutvustas Roosi ennast ja Noorat.

„Kas ma tohin teiega mängida?” uuris Teodor Nooralt ja Roosilt.

„Ikka võid!” vastas Noora vaikselt.

Kolmekesi hakkasid nad kive veeretama. Kes veeretab kivid kõige kiiremini puu juurde, võitis. Teodor ja Noora veeretaskid kive puuni sama kiiresti ning nad olid väga õnnelikud. Roosi oli kurb, kuna ta ei jõudnud kive veeretada nii kiiresti nagu teised.

Teodor ja Noora hakkasid Roosit lohutama ning üritasid teda naerma ajada. Järsku märkasid nad, kuidas üks tüme kogu peitis ennast põõsastesse. Kolmekesi otsustasid nad vaatama minna, kes seal küll olla võiks. Nad nägid põõsa tagant üht dinosaurust piilumas.

„Kes sina veel oled?” küsis Teodor uudishimulikult.

„Mina olen Villem ja ma tulin vaatama, mis siin toimub,” vastas väike dinosaurus põõsast välja tulles.

„Kas sa tahad ka meiega mängima tulla?” uuris Teodor Villemilt.

„Tahan küll!” ütles Villem.

Villem leidis konte, mida ta Roosile, Noorale ja Teodorile uhkelt näitas. Neljakesi otsustatigi kontidega mängima hakata. Üks peitis kondi ära ja teised pidid selle üles otsima. Nad otsustasid, et see, kes peidetud kondi üles leiab, võib kondi endale jätta.

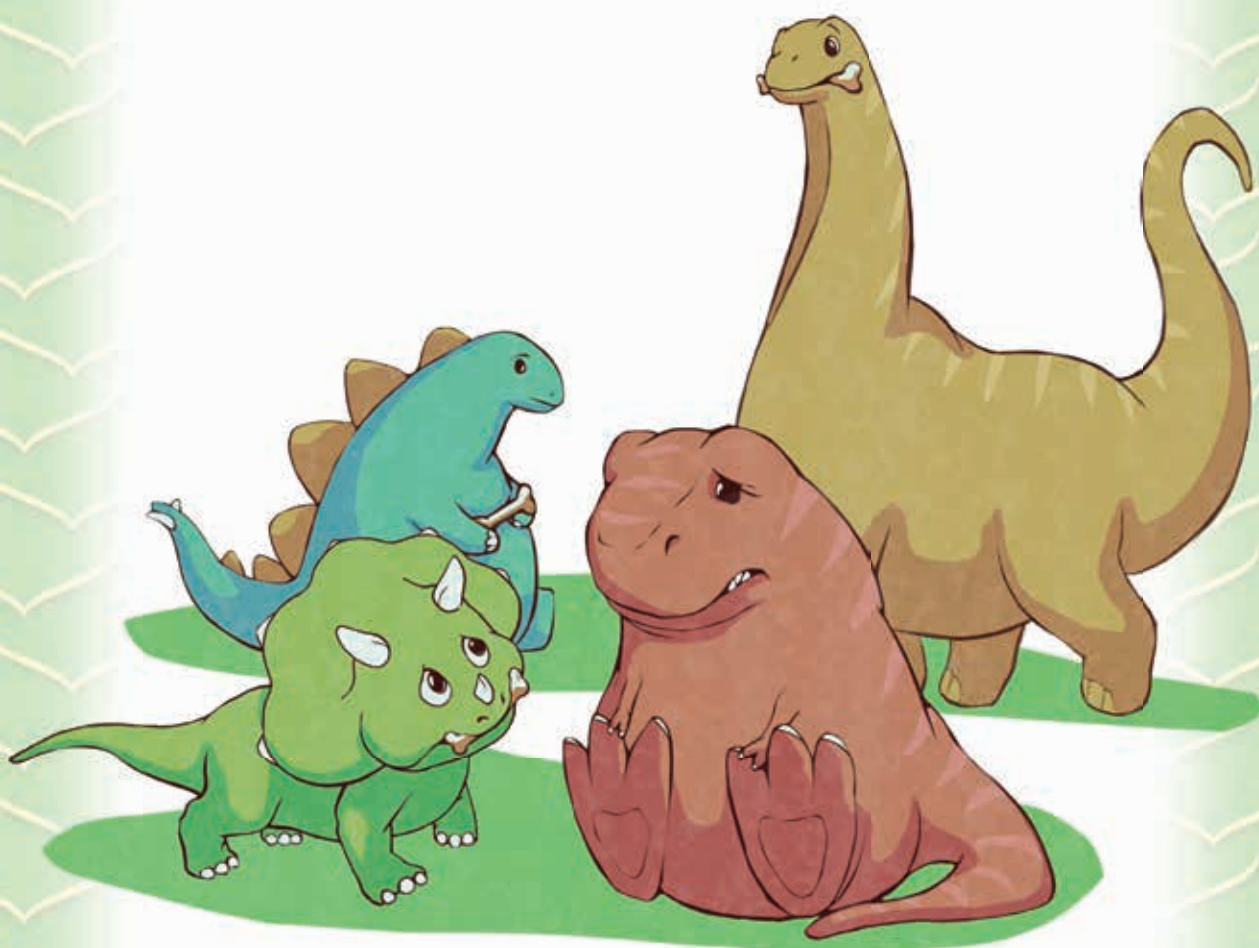
Kõige kiiremini leidis peidetud kondi Roosi. Järgmisena otsis konti Noora, kes leidis selle suure põõsa tagant. Pärast Noorat hakkas konti otsima Teodor. Noora peitis Teodori kondi ühe väikese kivi alla. Kõige viimasena otsis konti Villem. Ta otsis konti väga kaua, kuid ei leidnudki seda. Kuna Villem ei leidnud konti, siis ta tahtis, et teised annaksid enda kondid talle tagasi.

„See ei ole aus, et me peame kondid tagasi andma,” ütles Teodor.

Noora ja Roosi nõustusid Teodori arvamusega, sest nad leppisid ju kokku, et kõik jätavad kondi, mille nad leiavad, endale.

„Mina leidsin need kondid kõige esimesena!” ütles Villem.

„Aga me leppisime kokku, et jätame kondid endale ja jutul lõpp!” ütles Noora vastu.

2. lugu

Noora ja Roosi tahavad näidata Teodorile merd

Väikesed dinosaurused hakkasid omavahel veelgi rohkem vaidlema ja Villem purskas nutma, kuna ta tahtis kõiki leitud konte siiski endale tagasi. Tüdrukutele ei meeldinud, et Villem jonnima hakkas ning nad palusid Teodorit, et ta näitaks Villemile, kuhu tema kont oli peidetud.

Teodor näitas Villemile, kus tema kont asus. Villem oli rõõmus, et ta sai ka endale kondi. Ta otsustas lõpuks, et teised võivad enda kondid siiski omale jätta.

Roosi kutsus Teodori ja Noora enda juurde, et omavahel natuke vestelda. Ta rääkis Teodorile suurest ilusast merest, kus nad saaksid ujuda ja veesõda pidada. Samuti olevat meres vahvaid olevusi, keda üheskoos tundma õppida.

Teodor oli tüdrukute jutust vaimustuses ning tahtis mere äärde minna. Ta tegi ettepaneku head uudist kohe ka Villemiga jagada.

„Oota-oota nüüd! Me ei taha, et Villem tuleks kaasa,“ sosistas Roosi Teodorile.

„Miks mitte?“ uuris Teodor Roosilt.

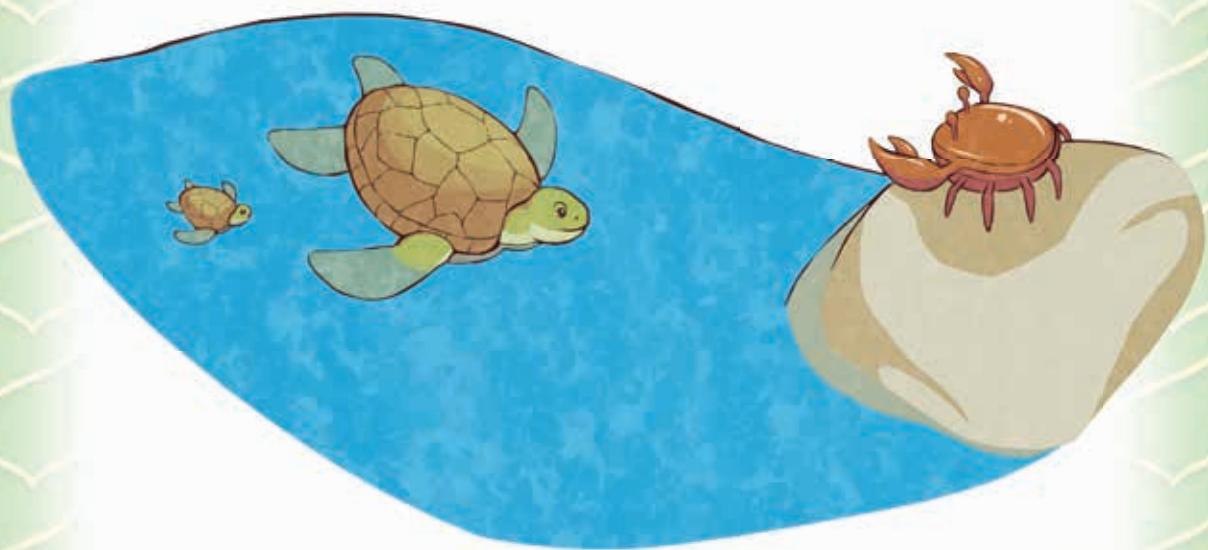
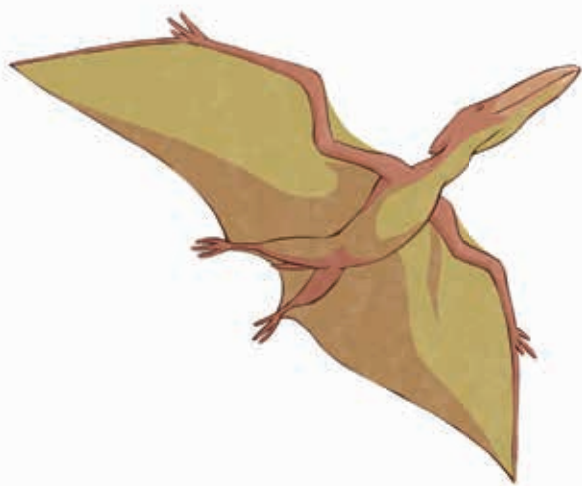
„Mulle ja Noorale ei meeldinud, kuidas ta meie mängureegleid tahtis rikkuda,“ seletas Roosi.

„Ma arvan, et ta võib jälle nutma hakata,” ütles Noora, ja Roosi noogutas.

Teodor, Roosi ja Noora läksid salakavalate nägudega Villemi juurde. Roosi teeskles, et neile meenus just lubadus lõunaks koju minna ning nad peavad kibekähku astuma hakama. Nad ütlesid Villemile head aega ja vantsisid kolmekesi minema. Villem jäi neile nukralt järele vaatama.

Kui tüdrukud enam Villemit ei näinud, muutusid nad taas väga rõõmsaks. Teodorile see lugu ei meeldinud, sest nad olid ju Villemile tegelikult valetanud ...

3. lugu

Mere ääres kohtutakse krabide, merikilpkonnade, värviliste kalade, meduusi ja pterodaktülos Robiniga

Kolmekesi kõndisid Roosi, Noora ja Teodor vaikides mereni. Sinises taevas paistis ere päike, mis soojendas liiva. Roosi läks kuldse liiva peale lamama, sest see oli tema jaoks mõnusalt soe.

Teodor vaatas ringi ning nägi tillukesi punaseid krabisid liiva peal kõndimas. Ta ehmus, kuna ta ei olnud kunagi krabisid näinud, kuid ta võttis julguse kokku ja läks neile lähemale, et krabisid uudistada. Üks krabidest haaras Teodori väikesest sarvest kinni, kui ta peaga krabi toksas. Teodorile tegi see kõdi ning ta raputas ennast, kuni krabi lahti lasi.

Noora nägi vees sädelevat kivi. Ta läks vette, et kivi endale võtta. Vette jõudes märkas ta ühe saare juures merikilpkonni ujumas.

„Tulge, vaadake neid kilpkonni, kes siin ujuvad!” hüüdis Noora teistele.

Teodor ja Roosi läksid tema juurde, et ka kilpkonni näha. Kuna Teodor ei olnud kunagi selliseid kilpkonni näinud, läks ta sügavamale vette, et neid lähemalt uudistada.

Vees nägid nad ka erivärvilisi kalu, eemal oli roosat värvi meduus. Roosi pritsis kogemata Noorat ja Noora hakkas naerma.

Järsku märkasid tüdrukud, et nende ümber ujub üks imelik kalasarnane olend. Nad nägid, et olendil oli pikk teravate

hammastega koon ning nad hakkasid väga kartma. Noora ja Roosi kiirustasid merest välja saarele, kus Teodor neid juba ees ootas.

„Miks te nii hirmunud olete?” uuris Teodor.

„Meie ümber oli just kalasugune olend, kellel olid teravad hambad ning me hakkasime teda kartma,” vastas Roosi.

Kuna nüüd olid Noora ja Roosi väljaspool ohtu, vaatasid nad väikese saare peal ringi. Igal pool lendas sinist värvi liblikaid. Teodor nägi, kuidas üks lühikese saba ja pika koonuga lind püüdis krevette ja sõi need ära.

„Vaadake seda lindu!” hõikas Teodor ning tüdrukud vaatasid linnu poole.

Lind sai aru, et teda uudistatakse ning maandus Teodori, Roosi ja Noora kõrvale. Lind oli nendega võrreldes väiksem, kuid Noora läks siiski Teodori ja Roosi taha peitu, sest ta hakkas kartma. Teodor küll ei kartnud omapärast lindu, tema tahtis hoopis teada, kellega on tegu.

„Kes sa oled?” küsis Teodor linnult.

„Minu nimi on Robin, kes sina oled?” küsis lind vastu.

„Minu nimi on Teodor, olen tritseeratops. Nemad on Noora ja Roosi,” tutvustas Teodor ennast ja teisi.

„Mina olen pterodaktülos,” tutvustas Robin ennast.

